

Gisela Vicenç i Pasqual (1966). És autora del poemari *Ofrena*, publicat enguany per Edicions Tremendes, un recull que explora els densos camins de donar-se i apoderar-se en l'experiència polièdrica de la maternitat.

La quietud que em mou

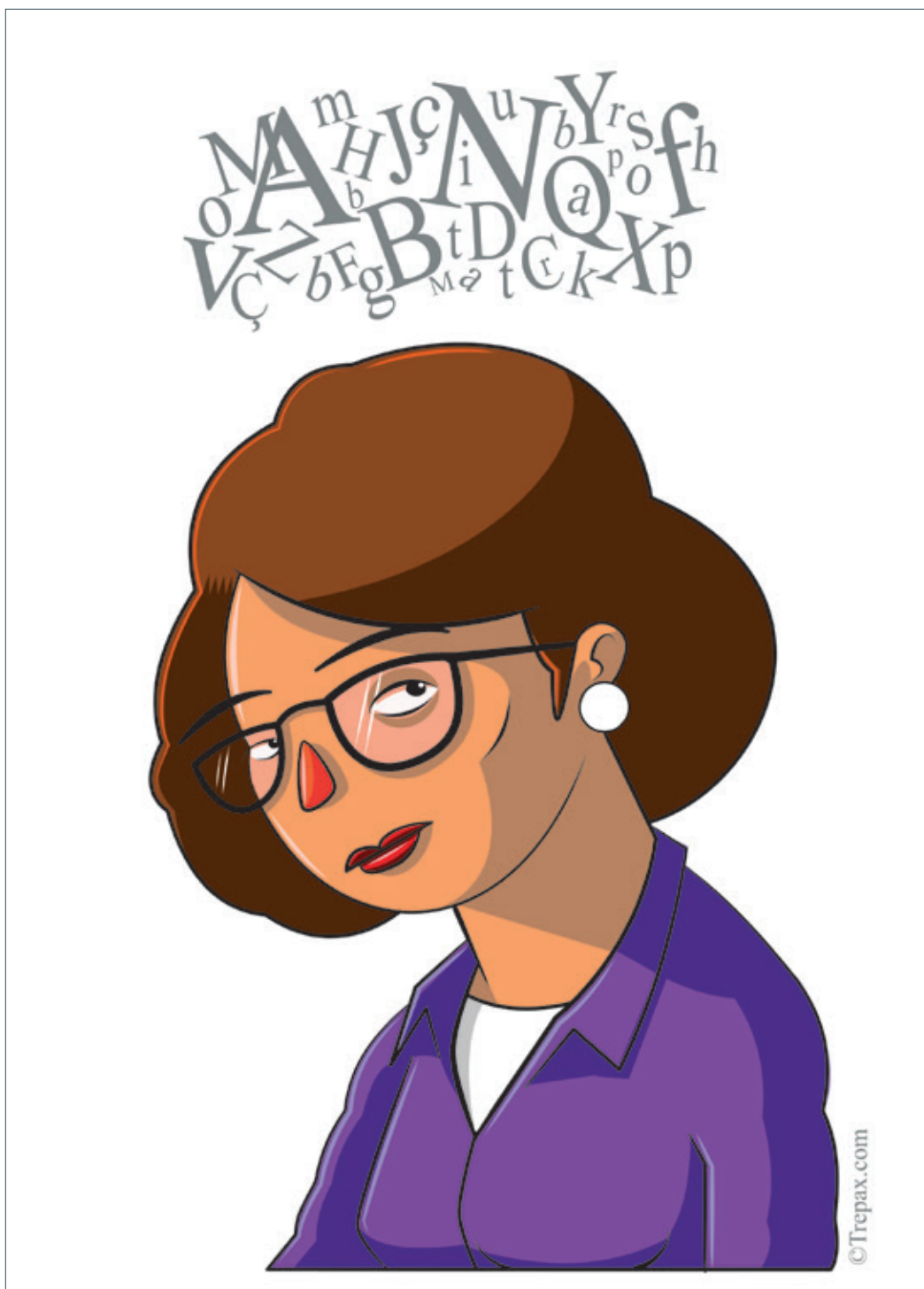
Hi ha preguntes que et situen en un lloc precís, aquell lloc que coneixes bé tot i que no sempre es deixa ocupar, un lloc molt incòmode a vegades, però sempre estimulants.

—Per què escrius?

Resulta que escrius i que a algú li interessa per què ho fas i que el sol fet de preguntar-t'ho fa que t'ho preguntis a tu mateixa. I de sobte et trobes al lloc des d'on et fas preguntes, que és com dir el lloc des d'on escrius.

La resposta immediata que em ve al cap és perquè no puc deixar de moure'm. Si amb observar en tingués prou potser no escriuria, però... m'empeny un desig i m'esperona percaçar paraules, jugar amb la semàntica, la vibració, la rima i el so. Vet aquí, empenya i moviment, impuls, joc... i aquell quedar-se quieta escoltant la pròpia respiració que els ballarins i els avesats a la meditació coneixen tan bé. Sense moviment no escriuria, i tanmateix... on és el lloc que em permet moure'm des de la quietud? O hauria de dir la inquietud? La inquietud de fer-se preguntes i la quietud atenta, necessària per buscar els camins que es deixin transitar per explorar-les. Vet aquí l'espai que designo *el meu lloc*, la quietud alerta, en realitat un no-lloc fet de presència i desig.

La meua cambra pròpia no és, doncs, un espai fix a casa on m'assec a escriure, ni un paisatge que m'inspiri, ni un refugi, diguem-ne, mental fet de memòria i espai. De fet, aquell lloc de quietud desperta em ve a trobar quasi sempre tot passejant o fent qualsevol tasca quotidiana. I sí, llavors em sento respirar i m'aturo a reconèixer aquest espai íntim des d'on brollen les paraules. O potser no brollen, sinó que malden per sortir, per trobar la manera de convida-les, per fer-se visibles. I en aquest respirar de l'escriure hi reconec un ritme, una pulsació, un *tempo*. Em ve al cap la improvisació en la dansa: com es deixa parlar el cos al ritme de l'ànima, explorant la seva pròpia textura, la seva presència en l'espai i un ús del temps determinat i fluid. Potser la dansa i l'escriptura tenen més en comú del que podríem imaginar: una certa quietud necessària perquè la voluntat s'obri pas amb l'impuls de dir i deixar anar al ritme de l'ànima, la voluptuositat del desig que s'expressa (sigui amb el cos, sigui amb paraules) i un espai que ens acull, que escoltem i modelem amb la nostra energia i sensibilitat alhora que ens deixem d'alguna manera travessar per quelcom que s'empeny a través

nostre. És en aquests moments que alguna cosa que no em pertany aflora, i és amb l'actitud del qui fa ús de quelcom misteriós i desconegut a la vegada que es deixa ser usat que escric, que ballo, que visc. Ja ho he dit, escric perquè no puc deixar de moure'm, de sentir una vegada i una altra l'indefinible moviment de la quietud.

Fragment del poema «Terra ignota, part II»

Poques certeses hi ha:
respirar
l'oceà
la teva pell daurada

GISELA VICENÇ I PASQUAL